

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάτμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν αεροπορικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγκασμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ Ἐσωτερικοῦ Ἐξωτερικοῦ Ἐτησίᾳ δρ. 8.— Ἐτησίᾳ φρ. 10.— Ἑξαμήνιος 4,50 Ἑξαμήνιος 5,50 Τριμήνιος 2,50 Τριμήνιος 3.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΕΛΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΚΟΥΡΙΤΗ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρωτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπτ. 35 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδοσ Ἐφραζίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβακίον
Περίοδος Β'. — Τόμος 22ος		Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰανουαρίου 1915	
		Ἔτος 37ον. — Ἀριθ. 9	

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἐπιτέλους ἦλθε καὶ ἡ σειρά του νὰ περάσῃ.

— Τορπέν, φαρμακοποιός! ἐφώνησεν ὁ γραμματεὺς.

— Παρών! ἀπεκρίθη ὁ Τορπέν.

Ἄλλ' ὅταν ὁ ἰατρός ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἠτομάσθη νὰ τὸν ἀνοίξῃ τὸ στόμα καὶ νὰ τοῦ σηκώσῃ τὰ βλέφαρα, ὁ φαιδρὸς ἄνθρωπος ὀπισθοχώρησε καὶ ἀνέκραξεν:

— "Εἰ... δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ με ψηλαφήσῃτε σὰν γουραιοκότυλο γιὰ πούλημα!.." (*) Ἄν εἶχα κομμιά κολλητικὴ ἀρρώστεια, θὰ τῶξερα καλλίτερα ἀπὸ σὰς. Φαρμακοποιός εἶμαι, τί διάβολο!

Ὁ ἰατρός ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Ἄντι νὰ θυμώσῃ, ἤρτισε νὰ γελάῃ καὶ δὲν ἐπέμεινε πλέον, περιορισθεὶς νὰ κυττάξῃ μὲ κάποιον οὐκὸν τὸν φαρμακοποιὸν ἐκείνον, ὁ ὁποῖος κατήντησε νὰ γίνῃ μετανάστης.

Καὶ ὁ Ραούλ ὁμοίως ἐγλύτωσε τὴν ἐξέτασιν. Ἡ ἀνθρᾶ του ὄφει καὶ ἡ εὐπρεπὴς περιβολὴ του ἠγαθήσθη τοὺς ἀξιωματικούς καὶ μόλις τὸν εἶδαν, ἐνημέρωσαν τὸ βιομά του μεταξὺ τῶν ὕγιων καὶ τὸν ἀφῆσαν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἔκτου τὸν ἐπεριμένον ὁ Τορπέν.

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς τέλος πάντων! ἀνέκραξεν αὐτός. Εἴμεθα ἐλευθεροί!

Καὶ ἤρχισαν νὰ ἐξετάζουσι τὰ κατάλυματὰ τὰ προωρισμένα διὰ τοὺς μετανάστῃς, καὶ τοὺς συνταξιδιώτας μὲ τοὺς ὁποίους θὰ ἐξοῦσαν εἰκοσιδύο ἡμέρας στοιβαχμένοι εἰς τὸν στενὸν ἐκείνον χώρον, ὁ ὁποῖος ἐξετείνεται ἀπὸ τὴν πρῶραν τοῦ ἀτμοπλοίου ἕως τὸ κατά-

στρώμα τῆς δευτέρας θέσεως, μόνον.

Τὰ καταλύματα τῶν μεταναστῶν

Ὁ χώρος αὐτός, μήκους σαράντα περίπου μέτρων καὶ πλάτους εἰκοσι, ἐπρόκειτο νὰ περιλάβῃ χιλίους ἐκατὸν μετανάστῃς. Ἐἴνε ὅμως ἀληθές, ὅτι θὰ ἐκυκλοφοροῦσαν καὶ εἰς τὰ τρία κάτωθεν πατώματα, ὅπου ἦσαν τὰ ὑπνωτήρια, τὸ ἓνα διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τᾶλλα δύο διὰ τοὺς ἄνδρας. Ἐπιθεωρῶν τὸ πλοῖον ὁ Τορπέν δὲν ἐφαινετο διόλου ἐνθουσιασμένος.

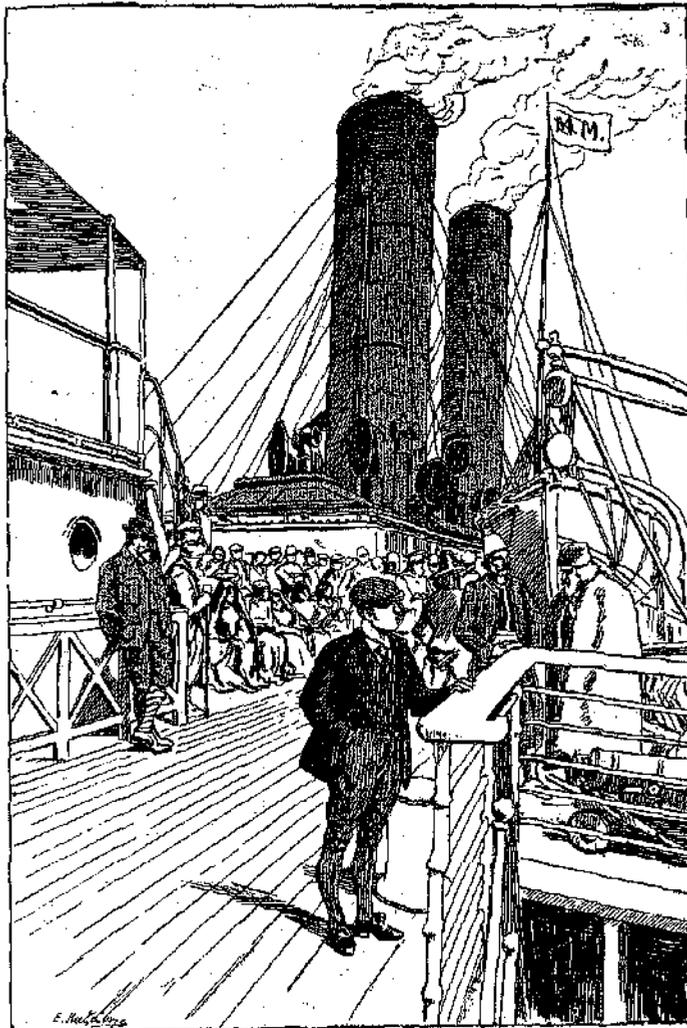
— Φοβούμαι, μικρέ, ἔλεγεν εἰς τὸν Ραούλ, ὅτι δὲν θὰ καλοπεράσομε πολὺ ἐδῶ τέρα καὶ ἔτσι μούρχεται νὰ πληρῶσω κατὶ παραπάνω γιὰ νὰ μᾶς βάλουν στὴ δευτέρα θέσι.

— Γιατί; ἀπεκρίθη φρονίμως ὁ Ραούλ. Καλλίτερα, μοῦ φαίνεται, νὰ φυλάξομε τὰ λεπτά μας, νὰ τᾶχομε κατὶ-τέρα. Ἐπειτα, κύριε Τορπέν, ἐδῶ, βλέπετε, δὲν εἶνε καὶ τόσο ἄσχημα.

Ἐβῆσαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦσαν αἱ κλῖναι. Ὁ θάλαμος ὅλος εἶχεν ὕψος ἐνὸς μέτρου καὶ ἐξήκοντα ἑκατοστῶν — τὸσον ὄριζεν ὁ νόμος τῆς μεταναστεύσεως,

— ἐφαινετο δὲ καθαρῶτατος καὶ ἐμύριξε φανικόν, τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρει ὅτι τὸν εἶχαν ἀπολυμάνῃ ἐσχάτως. Ὑπῆρχον τέσσαρες συσταίχαι κλινῶν ἀλλεπάλληλοι, ἀλλὰ κάθε κλίνη εἶχε τὰς κανονικὰς διαστάσεις, ἦτοι μήκος ἐν μέτρον καὶ ὀδοντατρία καὶ πλάτος πενήντα, καὶ ἦτο στρωμένη μὲ σιδῶνας καὶ σκεπάσματα καθαρῶτατα.

Καθ' ὑπόδειξιν ἐνὸς ναύτου, ἐσπεύσαν νὰ ἐκλέξουν

* Ἀπὸ ὁσῶν ἤδη ἡμερῶν, ἡ Πάμμα εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ Μασσαλίας... (Σελ. 71, στ. γ')

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 62.

και να καταλάβουν δύο από τας κλίνας αυτές του κάτω πατώματος, οι όποιαι ήσαν άνοιχτες έλευθερα. Ως σημείον κατοχής, έποικηθήσαν επ' αυτών τας βαλίτσας των κ' έδωσαν ένα μαντήλι εις το αυτηρούν κάγκελον.

Κατόπιν ανήλθον εις το κατάστρωμα. Η επιβίβασις των μεταναστών είχε τελειώση και τώρα ήσαν μοιρασμένοι κατ' εθνικότητας. Οι Ίταλοι είχαν εγκαταστήσει τας οικογενείας των εις την άριστεράν πλευράν του πλοίου. Περίξ εκάστης οικογενείας έβλεπες αληθινά υγυρώματα από σάκους, βαλίτσες και πολυχρώμα κιβώτια. Σμήνη παιδιών έτριγύριζαν εδώ κ' εκεί, αι μητέρες των τα εφώναζαν, οι δε άνδρες παρηκολούθουν καπνίζοντας την φάρασιν των δεματίων, τα όποια ένα βαρούλκον κατεβίβαζε με κρότον εις τα βάθη του κύτους.

Εις την άριστεράν πλευράν, το θέμα ήτο ακόμη γραφικώτερον (*). Διότι εκεί ήσαν συνηθροσμένοι καμμιά εκατοστή Έλληνες, Τούρκοι, Αρμένιοι, Σέρβοι, και άλλοι άπροσδιόριστου εθνικότητος, γενικώς λεγόμενοι Πολιτάκι. Οι άνθρωποι αυτοί, άνδρες και γυναίκες, έφρουρσαν ως επιτοκλειστον τας εθνικάς των ενδυμασίας κ' έπεριπατούσαν γυμνόποδες ή με παντούφλες.

Η θέα των κατογιήτρους τον Ραούλ και χωρίς να φροντίξη διάλου δια την εγκατάστασιν του, που άνηγνυόσε τόν τον σύντροφόν του, διεσκέδαζε περιεργαζόμενος το ποικίλον πλήθος των μεταναστών. Δια το παιδί αυτό, το όποιον σπανιώτατα άφινε την μικράν επαρχιακήν πόλιν, δια να υπάγη ως το Παρίσι, τα πάντα ήσαν νέα, περίεργα, διασκεδαστικά, ωραία. Και άπαρούσε πολύ με τον Τορπέν, ο όποιος, αντί να τάπολαμβάνη, έφρόντιζε δια το κρεβάτι του ή δια την πολυθρόναν του.

Η άναχώρησις.

Εν τούτοις ή στιγμή της άναχωρήσεως έπλησίαζεν. Οι ναύται είχαν κλείσει τα μεγάλα στόμια του κύτους και εις το μόνον που έμεινεν ακόμη άνοιχτόν, το βαρούλκον έφαινετο βιαζόμενον να καταβιβάση και τα τελευταία κιβώτια. Η σειρήν του άτμοπλοίου είχαν άντηχήση δύο-τρεις φορές, αλλά με σύμφωνη αήν, ζωηρόν και διακεκομμένον, έπιφύλαττουσα δια την στιγμήν της εκκινήσεως την θρηνώδη και ισχυράν εκκινήν κραυγήν, την όποιαν ουδέποτε λησμονούν οι ταξειδιώται, οι εγκαταλείποντες την πατρίδα των.

Το πλήθος έγινετο όλον έν πυκνότερον, επί της προκυμαίας και ήρχισαν τώρα να σείωνται μαντήλια εις άποχαιρετισμόν. Από το ύψηλόν κατάστρωμα της πρώτης θέσεως καθήρχοντο και άπεβί-

βάλλοντο όσοι δεν έπρόκειτο να αναχωρήσουν, ο δε πλοίαρχος είχε λάβη την θέσιν του επί της γεφύρας. Το σκάφος όλόκληρον έδονεϊτο υπό την ενέργειαν της μηχανής του, ή όποια έστρέφετο, έτοιμη να μεταδώση την δύναμιν των δεκαοκτωκλιών της Ιππων εις τους άξονας των έλικών.

Έβλεπίσθη και το τελευταίον στόμιον του κύτους. Και ήλθεν ή πάντοτε επίσημος στιγμή, κατά την όποιαν οι ναύται άποσύρουν τας μικράς ξυλινάς γεφύρας, που συνδέουν το πλοίον με την προκυμαίαν. Είνε πλέον το σύνθημα των τελευταίων εκατέρωθεν άποχαιρετισμών. Εις όλας τας θέσεις, και μεταξύ των πτωχών μεταναστών, και μεταξύ των πλουσίων επιβατών, ή ίδια συγκίνησις σφίγγει τας καρδιάς. Αι γυναίκες κλαίουν, οι άνδρες μασσούν νευρικώς τα μουστάκια των. Τώρα το μέγα λευκόν πλοίον δονείται περισσότερο και κάποια κίνη-

α) Όσο έχεις τον Τορπέν κοντά σου, μη φοβάσαι, παιδί μου... (σελ. 70, στ. γ')

σις, μόλις αισθητή, μαρτυρεί ότι άπομακρύνεται από την προκυμαίαν, όπου το συγκρατούν ακόμη χονδρά σχοινία, τα όποια λύνουν όλόν έν.

Μετ' όλίγον πλατεία τάφρος άνοίγεται μεταξύ του πλοίου και της ξηράς που εγκαταλείπει. Τα σχοινία πίπτουν βαρεία εις την θάλασσαν και έν ασθενές τικ-τάκ, δειλόν ακόμη, μαρτυρεί ότι ή έλιξ ήρχισε την εργασίαν της.

Γροι και θρήνοι, δάκρυα και στεναγμοί. Αντηχούν φράσεις εις όλας τας γλώσσας και τα μαντήλια σείονται λυσσώδως.

Άλλως τε ή ξηρά άπομακρύνεται με ταχύτητα, μεγαλύτερα και ισχυρότερα όλόν έν κύματα περιβάλλουν το βαρύ σκάφος. Η έλιξ ήρχισε να κινείται με όλην της την δύναμιν. Και ακριβώς την στιγμήν αυτήν ή σειρήν άρχισε την θρηνώδη και παρατεταμένην κραυγήν,

την τελευταίαν, ή όποια ευρήκεν ήχώ εις όλας τας καρδιάς.

Εις άλλους έμπνεει έλπίδας, άλλων αυξάνει την θλίψιν. Νέα ζωή άρχίζει δια τους δυσχίλιους επείνους ανθρώπους, τους όποιους άπάγει το μέγα λευκόν πλοίον. Τι θα είνε αυτή ή ζωή; Ίδού ή ένδόμυχος έρώτησις, την όποιαν κάμουν όλοι έναγωνίως.

Η άπόστασις είνε τώρα πλέον μεγάλη. Κυριακός τέλειος. Τίποτε δεν διακρίνουν καθαρώς οι επιβάται εις την ξηράν, όπου το πλήθος φαίνεται ως μία μακρά μαύρη γραμμή με λευκά κινώμενα στίγματα: τα σείόμενα μαντήλια.

Ο άνεμος δυναμώνει το πλοίον ταλαντεύεται, ή ξηρά όλόν έν ψύγει, χάνεται, και μετ' όλίγον ή κυανή θάλασσα, άπέραντος, σπινθηροδουσα υπό τας ακτίνας του δύοντος ήλιου, περιρικλώνει το πλοίον. Έπελείωσε... άνεχώρησαν!

Ο Ραούλ, με την παιδικήν του ευαισθησίαν, ήτο συγκλονισμένος όσον και κάθε άλλος επιβάτης, άλλ' έλυπεϊτο πρό πάντων, διότι δεν είχεν ιδή κανένα φιλικόν πρόσωπον επί της προκυμαίας την στιγμήν του άπόπλου.

«Πόσο είμαι μόνος!» έσυλλογίζετο. Κ' έξ ένστικτών έπλησίασε τον Τορπέν κ' έθλιψε την χείρα του μόνου του φίλου.

Ο πρώην φαρμακοποιός, ο όποιος έστέκετο σιωπηλός εις την κομπαστήν, ένόησε την σημασίαν εκείνης της χειραψίας κ' έπιθέσας την χείρα επί του ώμου του Ραούλ, τή ειπε:

— Μη φοβάσαι, παιδί μου! Όσο έχεις τον Τορπέν κοντά σου, μη φοβάσαι!... Να είσαι βέβαιος, ότι σε λίγα χρόνια θα ξαναγυρίσωτε πλούσιοι κ' οι δύο. Και τότε δεν θέλωστε εδώ 'ς την πρώρα, μαζί μ' όλους αυτούς τους βρωμιάρηδες, σαν σήμερα, αλλά θα ταξειδεύουμε και μεις πρώτη θέσι, να, εκει πάνω, εκείνο το κατάστρωμα που βλέπεις, μαζί με της κομψές κυρίες και τους καλοντυμένους κυρίους. Το μυστικόν της μεταναστεύσεως είνε αυτό: να φύγης με τρίτη θέσι και να γυρίξης με πρώτη. Δυστυχώς πολλοί κάνουν το έναντίον: φύγουν με πρώτη και γυρίζουν με το σωρό.

— Αυτό δεν θα γίνη ποτέ! εφώναξε ζωηρά ο Ραούλ. Μπορεί να μη γυρίσω ποτέ, μπορεί να πεθάνω εκει-κάτω, άλλ' άν γυρίσω, θα είμαι πλούσιος ή τουλάχιστον ανεξάρτητος. Έγώ να ξαναπέσω στα χέρια των θειάδων μου; Καλλίτερα θάνατος!

— Καλά τα λές! έπεδοκίμασεν ο Τορπέν. Κι' άπου σκέπτεσαι έτσι, έννοια σου και θα πές μπροστά.

Τραγεία ζωή, αλλά έλευθερά!

Την στιγμήν εκείνην άντήχησε δυνατά ένα κουδούνι.

Ήτο ή άναγγελία του γεύματος και διεχύνετο ήδη ή άρκετά όρεκτική ευωδία των φαγητών, τα όποια οι προς ταυτο άρισμένοι μετανάσται είχαν φέρει από το μαγειρείον.

Και ή ζωή ήρχισεν άμέσως να διοργανούται επί της μικράς πλατώς πόλεως και να σχηματίζονται οι θύλοι προάπτων κατ' εθνικότητας.

Ο Τορπέν και ο Ραούλ έκαμαν παρ έ αν χωριστά από όλους τους άλλους κ' έπήγαν μόνι των εις το μαγειρείον να πάρουν φαγητά με της καράβανες, που είχε φροντίση να προμηθευθή ο φαρμακοποιός.

Οι Γάλλοι μάγειροι έδειξαν άμέσως μεγάλην προθυμίαν δια τους συμπατριώτας των, διότι ο Γάλλοι ήσαν όλίγοι μεταξύ των μεταναστών: μόλις έπτά ή όκτώ. Τους έπεριποιήθησαν λοιπόν ιδιαντέρως και τους έγέμισαν της καράβανες με ωραίον σουπαν-μπιζέλια και με μεγάλα κομμάτια κρέας.

Τυρί λευκόν συνεπλήρωσεν αυτό το γεύμα, το όποιον οι ταξειδιώται μας έβρον λαμπρόν, διότι και ή βρεξίς των είχαν άνοιξη με τον θαλάσσιον άέρα.

Άφου έφαγαν, έπήγαν να πλύνουν μόνι των τα δαχτύλια και τα πηρουνοάχαιρά των εις την βρωτούλαν, ή όποια υπήρχε προς ταυτο εις το κατάστρωμα. Όλοι αυτοί αι λεπτομέρειαι διεσκέδαζαν πολύ τον Ραούλ, ο όποιος εβρισκε παντού το νέον.

Ο φαρμακοποιός ήτο όλωγώτερον ένδομισμένος έφαινετο όμως άρκετά φαιδρός κ' ευδιάθετος.

Η νύξ ήλθε και το κατάστρωμα παρούσις την είκόνα αληθινού καταυλισμού. Οι Τούρκοι ήπλωσαν εις σχοινία ένα πανί και εγκατέστησαν όπισθεν αυτού τας γυναίκας των. Οι Ίταλοι έπαιζαν αμπούραν με μεγάλας κρουσγας. Μερικοί Ίσπανοί είχαν βγάλη τας κιθάρας των κ' έτραγουδούσαν χαμηλοφώνως μελαγχολικά τ α γ κ ο. Και κάποιος είχε φέρη ένα φωνογράφο, ο όποιος έσκόρπιζε τραγούδια του καρφάνταν και στρατιωτικά εμβατήρια.

Άλλ' όλίγον κατ' όλίγον οι διάφοροι αυτοί ήχοι έσίγησαν και το κατάστρωμα όλίγον κατ' όλίγον εκενώθη. Οι περισσότεροι έπήγαν εις τα κρεβάτια των. Όσοι ήσαν συνειθισμένοι να κοιμώνται εις το υπαιθρον, έξηπλώθησαν φούρνι-μύδην επί του καταστρώματος. Την στιγμήν διεκόπη τώρα ο μόνονος ρόχθος της μηχανής και ένα πιάνον, που ήκούετο από την αίθουσαν της πρώτης θέσεως.

— Πάμε και μεις να κοιμηθούμε; ειπεν ο Τορπέν εις τον Ραούλ. Δεν σου έγνημάμι ότι ο κοιτών σου εδώ θα είνε καθαρός και θα μυρίζη άραϊα, όπως ή καμαρούλα σου στην όδον Σαιντ-Αιγιάν, αλλά τέλος πάντων!

— Μου είνε άδιόφορον! άπεκρίθη ο Ραούλ. Θα κοιμηθώ μάλιστα καλλίτερα εδώ-κάτω, γιατί θα είμαι έλευθερος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔ!

Η σάλα της Άλμείρας. Από όκτώ ήδη ήμερών ή «Πάμπας» είχαν αναχωρήση εκ Μασσαλίας. Ο Τορπέν και ο Ραούλ εκανόνισαν την ζωήν των έντός του πλοίου, άπεκτρησαν τας συνηθείας των, ή μόνη δε άπογοήτευσις του μικρού μας ήρωος ήτο ότι το ταξειδιόν παρετεινετο μονότονον, χωρίς έπεισόδια και περιπετειάς.

Ο καιρός ήτο θαυμάσιος και το άτμόπλοιον έκαμε τακτικά δεκαπέντε κόμβους την ώραν. Μόνον αι προσηγγίσεις έδιδον κάποιαν ποικιλίαν εις την κανονικήν και ήσυχον αυτήν ζωήν.

Εις την Άλμείραν, οι μετανάσται δεν είχαν καιρόν να εξέλθουν, και ο Ραούλ εκύτταζε μακρόθεν την Ίσπανίαν εκείνην, περι της όποιας τόσα είχε διαβάση εις την Γεωγραφίαν του.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΙΕΡΡΟΤΟΙ

Άγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ το βράδυ εκάθησα όλίγον ώραν εις το «Πάνθεον». Είνε μία μεγάλη, πολυτελής αίθουσα ζυθεσιαιτορίου, που άνοιξε κατ' αυτός δίπλα εις το «Πανελλήνιον», εις την όδον Προσταίου και Πανεπιστημίου, εκει όπου μαζεύονται όλοι οι μακαράδες. Πλησίον μου, εκάθητο όλόμοναχος ένας νεαρός Πιερρότος, προφανώς κουρασμένος, έξηγνιγμένος, κ' έπρωγεν ένα γλύκισμα, άναστηλώνων το παρ άπετασμα της μάσκας του. Σε λίγο να κ' ένας άλλος νέος Πιερρότος, κι' αυτός μονάχος του, που ήλθε κ' εκάθησε δίπλα εις τον πρώτον. Τότε, μεταξύ των δύο, συνήθη ή έπομένη, συνομιλία, την όποιαν ήκουσα από την ύσθιν μου, χωρίς να χάσω λέξιν.

— Καλησπέρα, κύριε μακαρά. — Χαίρε, συνάδελφε! — Και σύ Πιερρότος; — Καθώς βλέπεις... — Και ή παρέα σου τί έγινε; — Ό,τι και ή δική σου. — Μα εγώ δεν είχα παρέα. Βγήκα μονάχος μου να πάω 'ς ένα φιλικόν μου σπίτι που χορεύουν. Άλλά δεν το κατάρθασα... — Τότε διαφέρει. Έγώ είχα και την έχασα.

— Και πώς συνέβη αυτό, συνάδελφε; — Νά, τη στιγμή που μπήκαμε στην όδον Προσταίου, ήταν τόσος κόσμος κ' έγρεινε τέτοιο κακό με την εμφάνισί μας, ώστε τα κορίτσια, που είχαμε μαζί, έφοβήθησαν να προχωρήσουν κ' έκάμαν όπισώ. Έγώ δεν το κατάλαβα κ' έτράβηξα εμπρός, σπρώχνων τους άγρίους που μεις έπροχωρίζαν και ήσαν διατεθειμένοι να μεις λυντσάρουν. Είχα την ιδέα ότι οι άλλοι ακολουθούσαν τον δρόμο που με τόσο κόπο τους άνοιγα. Άλλά όταν γύρισα πίσω μου, δεν είδα κανένα. Τρεις χιλιάδες άγριόάνθρωποι, Καννίβαλοι, με φούσκας, με καμπίκια, με ρόπαλα, είχαν παρεντεθή μεταξύ έμου και της παρέας μου. Ήμουν άποχωρισμένος όριστικώς! Και ήλθα να καθήσω εδώ, με την έλπίδα, πως μπορεί να περάσουν απέξω οι δικοί μου και να με ίδούν.

— Άες να διασχίσουν αυτό το άγριο πλήθος;... — Μα μπορεί να έλθουν από πάνω, από τον άλλο δρόμο, που είνε ήσυχότερος. Σό, αγαπητέ συνάδελφε, τί έκαμες και πώς κατέληξες εδώ; — Έγώ, φίλτατε, έφαγα της χρονιας μου! Άλλά έδωσα κιβλα, αυτή είνε ή αλήθεια. Έπειδή όμως ήμουν μονάχος, φοβικά ένικλήθηκα... Μια στιγμή μ' έρριξαν κάτω κ' έπεσαν επάνω μου καμμιά εκατοστή. Θα μ' έτελειώναν, άν δεν παρενέβαινε ένας Κρητικός χωροφύλακας να με γλυτώση. Τότε, κατατασσομένος, έτρώπωσα εδώ κ' έφαγα μια πάντα-μασκότ για να μου περάσουν οι πόνοι.

— Και σου πέρασαν, συνάδελφε; — Σχεδόν... Μόνον το κεφάλι μου βούζει ακόμη από της φοβικίας. — Όραϊα διασκεδάσεις, ε; — Πρώτης τάξεως, θαυμασία, μοναδική!

— Όποτε για την αθηναϊκή άποκορη έχεις την ιδέα...; — Ότι δεν γίνεται 'ς όλο τον κόσμο, πουθενά! Μόνον φέτος, στην Εύρώπη, κατι παρόμοιο άρχισαν να κάνουν... από τον καιρό που εκηρύχθη ο πόλεμος. Άλλά άφαινα ότι και ή Ίπρ και ή Σουαζών άχρισούν πρό των στενών της όδοϋ Προσταίου.

— Κ' εγώ αυτό λέγω. Έγώ όμως μίαν άπορία: Μήπως δεν είνε άποκορη, αλλά εκηρύχθη κ' εδώ ο πόλεμος; — Ό έρωτήσεως δεν εστάθη νακούση την άπάντησιν. Είδεν άφαινα από τα τζάμια την παρέαν του, κατι Πιερρότους, Άρλεκίνους και Κολαμπίνες, σε κακά γάγια. Ο Πιερρότος έσημώθη και χαιρετήσας τον άλλον μ' ένα βιαστικόν και του χρόνου!, άρτησεν έξω. Ούτως ή διαφέρουσα συνομιλία έσταμάτησε, δι' ο σταματού και ή επιστολή.

Σας άπαύζομαι ΦΑΙΔΩΝ

(*) Ίδω είκόνα προηγ. φυλ. σελ. 62.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ένας ζέντιλμαν έλεσινά μεθυσμένος.

Ένώ ή άμαξοσταγία έτρεχεν όλοταχώς προς τό Λονδίνο, ή Μωρίς Ζιλλάρ, μάλονότι εύχαριστήμένος πού διέφυγε τάς έρεύνάς των τελωνοφυλάκων και τής άστυνομίας άκόμη του Νιουχάβεν, έσυλλογίζετο τάς πολυαριθμούς δυσκολίας πού τον έπερίμεναν κατά την άφιξιν.

«Έδώ είνε Αγγλία, έλεγε, και έχω άκούσθι ότι οι Αγγλοι άστυνομικοί δεν χωρατεύουν. Είνε πολύ ίκανοί. Έπειτα δεν έχω κάλι μπιλλιέτο. Είνε ή δευτέρα φορά πού μου συμβάινει αυτό από χθές, να μπώ σέ τρένιο, χωρίς να πάρω τό μπιλλιέτο μου. Την πρώτη φορά δεν έπρόφθασα τώρα δεν τόλμησα, γιατί όλοι με θεωρούν κλέπτη. Δεν ξέρουν βλέπεις, ότι ή κασσετίνα πού άρπάξα από τά χέρια του τελωνοφύλακος, μου άνήκει, είνε πράγμα μου, και θα έτηλεγράφησαν βέβαια τά χαρακτηριστικά μου στο Λονδίνο, όπου θα έξαπολυθούν εναντίον μου τά καλλίτερα λαγωνικά τής Άστυνομίας».

Αυτά έσυλλογίζετο ή Μωρίς, όταν ήνοιχθη ή θύρα του διαμερισμάτος του, ή συγκοινωνούσα με τον διάδρομον, και εισήλθεν ένας άνθρωπος, ή οποίος, από την στολή του, έγνωρίζετο άμέσως ως σιδηροδρομικός.

«Ήθελα ένα μπιλλιέτο, χωρίς έπιτροπή, για τό Λονδίνο, του είπεν ή Μωρίς. Έχασα εκείνο πού άγόρασα στο σταθμό. Μπορείτε να μου βγάλετε σεις έν άλλο;

Εύχαριστως, απεκρίθη ή υπάλληλος εις καθάρην Γαλλικήν. Συμβάινει συχνά να χάνουν τά μπιλλιέτα των οι έπιβάται, και γι' αυτό έχομε πάντα ένα έξπλιράτσι, για να δίνωμε μεις και να εισπράττωμε τό αντίτιμο. Πολύ εύχαρίστως...

Ο Μωρίς Ζιλλάρ έβγαλε τό πορτοφόλι του, και συνομιλών όλονέν με τον υπάλληλον, έξέφρασε την έκπληξιν του πού τον ήκουε να διμιλή τόσο καλά την Γαλλικήν.

Μιά! απεκρίθη εκείνος μειδιών μέσα στα γένοια του ζαυή τή γραμ-

μή, βλέπετε, εμένα διαρκώς εις συνάφειαν με Γάλλους. Ένα τσίγαράκι, παρακαλώ; — προσέθεσε, πικροκίτων εις τον Μωρίς εύγενέστατα μίαν γεμάτην σιγαροθήκην.

Εύχαρίστως! απεκρίθη ή φίλος μας, ενώ ή υπάλληλος, διατεθειμένος προσφώνος να συνεχίση την συνομιλίαν, εκάθητο άπέναντί του.

Πώς σας φαίνεται αυτός ή έγγλέζικος καπνός; λιγάκι βαρύς, ε;

Βαρύς, όχι και τόσο, απεκρίθη ή Μωρίς. Τόν βρίσκω όμως... πώς να σας πώ;... έχει σα μιά ιδιαίτερη μρωδιά...

Έχει πραγματικώς, υπέλαθεν ή υπάλληλος. Είνε καπνός τής Βιργινίας. Και όλα τά καπνά τής Βιργινίας, ξέρετε, είνε έλαφρώς μρωδιάτα... Δεν είνε όμως δυσάρεστη αυτή ή μρωδιά... Την πρώτη φορά ίσως, άλλα κατόπιν την συνεθίζει κανείς...

Είνε όμως λιγάκι βαριά... Ζαλίζει... είπεν ή Μωρίς, πίνων τό μέταπνόν του.

Επρόβηξεν άκόμη μερικώς ρουφηξίές από εκείνο τό σιγαρέττον, έπειτα έχασμήθη και, πίπτων έξαφνα εις τά μαξιλάρια του καναπέ, άπεκοιμήθη βαθεία.

Οραία! έκαμε τότε από μέσα του ή υπάλληλος, παίρων σιγά-σιγά την κασσετίναν. Ούτε βία, ούτε τίποτε. Μόνον ψεύτικα γένοια, γυαλιά, μιά στολή σιδηροδρομικού, όλίγα σιγαρέττα με όπιν και... ή δουλειά μου έγινε! Ορρωμένως ή δυτυχητής αυτός νέος δεν είνε σέ θέσι να τά βάλη μαζί μου...

Άλλως τε δεν θάρηξη να τό καταλάβη, και τότε... τότε... εις ένέργειαν τά μεγάλα σχέδια!

Έν τούτοις ή Μωρίς Ζιλλάρ, υπό την έπίδρασιν του ναρκωτικού, έβυθίζετο όλονέν εις βαθύτερον ύπνον και, έξηπλωμένος λοξά εις την καναπέν, εύρίσκοτο όλος εις την διάθεσιν του έχθρου, ή οποίος τον παρετήρει με προσοχήν κ' έφαίνετο διασκεδάων.

Είνε όμως αλήθεια, έλεγεν από μέσα του, ότι μου μοιάζει, τό ζών!... Μά πώς μου μοιάζει! ούτε άδέλφια να είμαστε!... Κρίμα να κάνη τόσο φασαρία ή άνήτος, γι' αυτή τή μικρή κασσετίνα, πού τή θέλω κ' έγώ άλλο

τόσο. Διαφορετικά, θα μπορούσαμε να γίναμε στενότεροι φίλοι έμεις οι δύο. Κρίμα!... Ναι, άλλα τώρα πρέπει να πάρω τά μέτρα μου για ύστερα, πού θα φθάσωμε στο Λονδίνο. Πώς θα βγω από τό σταθμό μ' έναν άνθρωπο πού κοιμάται σάν κτήνος; Δεν θα είνε τόσοσ εύκολο μ' την αλήθεια!...

Και ή κλέπτης μας, εις την άρχην, ήλλαξεν έντελώς ένδυμασίαν. Από μίαν βαλίτζαν, την όποιαν έφερεν εκ του διπλανού διαμερισμάτος, έβγαλε την στολήν του Αγγλου με τής κόκκινες φαβαρίτες, ή οποία τή είχεν ήδη χρησιμεύση εις τό Νιουχάβεν. Και άφω επέταξε την πλαστήν γενειάδα του, εκόλλησε γρήγορα-γρήγορα τής κόκκινες φαβαρίτες και, μεταμορφωθείς ούτω καθ' όλην ήλιαν, έχωσε την κασσετίναν εις τό βάθος τής βαλίτζας του και την έποθετήσεν εις τό δίκτυ του βαγονιού.

Τόν άλλο τώρα! είπε, ρίπιων τονηρόν βλέμμα επί του πάντοτε κοιμημένου Μωρίς. Η σειρά σου να μεταμορφώθης και σύ, αγαπητέ μου, και πρόσεξε να μην έκοπήσης όσην ώρα θα σέ ντύω, γιατί αυτά δεν είνε τίμια πράγματα!... Ας είνε όμως, δεν υπάρχει φόβος. Ο καλός έμπορος, πού μου έπρομήθευσε αυτά τά σιγαρέττα, μ' έβεβαίωσεν ότι ή ύπνος πού προξενούν, διαρκεί δώδεκα ώρες και δώδεκα ώρες φθάνουν και περιπέσειον για να φθάσωμε στο Λονδίνο και... να χωρισθούμε για καλά. Γιατί έννοείς, άδελφούλη μου, έγώ δεν σκοπεύω να μείνω μαζί σου. Αμα φθάσωμε στο Λονδίνο... ούτε σ' είδα, ούτε σ' ή ξερα! Δεν έχει! Ελά σ' άφίσω στην τύχη σου, για να μάθης άλλη φορά να με κυνηγές.

Και ταύτα λέγων, ή λαποδύτης εκόλλησεν εις τό πρόσωπον του Μωρίς τά ψεύτικα γένοια του, πού έφόρεσε τά γυαλιά του και διά του ίδιου του άδαδέρχου, έτελείωσε την μεταμόρφωσίν του.

Ετσι! εκλέφθη κατόπιν με μειδίημα εύχαριστήσεως. Οι ντε τε κτε ιδ και οι άστυνομικοί του Λονδίνου πού θα καρδοκούν την άφιξιν του νέου, ή ή ποίος άρπαξε την κασσετίνα από τά γένοια του τελωνοφύλακος στο Νιουχάβεν, θα την πάθουν μιά χαρά!

(Ήσεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,

Σας άνήγγειλα ήδη την έκδοσιν τής νέας αυτής ποιητικής Συλλογής του Γεωργίου Δροσίνη. Είνε ένα θαυμάσιον βιβλίον, πολυτελέστατα τυπωμένον, περιέχον εις διακοσίας σελίδας 150 περίπου μικρά και μεγάλα ποιήματα, όλα νέα, όλα όφραία, και τά περισσότερα έξ αυτών άληθινά άριστουργήματα. Άνωτέρα ποιητική Συλλογή δεν έφάνη τά τελευταία αυτά δέκα χρόνια εις την Ελλάδα. Πώς θα ήθελα να έδιαβάσατε τά ποιήματα αυτά του Δροσίνη και σεις, τώρα ίσα-ίσα πού μορφώνεται ή καλαισησία σας! Θα ήπαροούσατε να έννοήσατε τό περισσότερα — διότι ή Δροσίνης είνε άπλοός και εύληπτος, — και θα είχατε μίαν μεγάλην απόλαυσιν, και θα άφελήσατε πολύ, πολύ... Δυστυχώς, τό πολυτελές βιβλίον έξεδόθη εις 400 μόνων αντίτυπα και στοιχίζει άκριβά. Δεν είνε λοιπόν διά γενικήν κυκλοφοσίαν. Διά τούτο εκλέφθη να σας κάωμ έν άπάνθισμα από τά «Φώτερα Σκοτάδια», να διαλέξω δηλαδή μ' κατάλληλα διά την ήλιαν σας ποιήματα τής συλλογής και σιγά-σιγά να τά δημοσιεύσω όλα. Και αρχίζω από σήμερον. Ελπίζω ότι θα με εύγνωμονήτε... Σημειώσατε, ότι τά ποιήματα αυτά δεν έχουν ιδιαιτέρως τίτλους. Τίτλος έκάστου είνε ή πρώτη του λέξις, πού γραφεται και με κεφαλαία.

ΑΚΡΥ θαλασσογέννητο, χλωμό μαργαρίταρι, Πλασμένο από τον πόνο μιας πέτρας ζωντανής 'Ακ' τοσ γιζλου τά τριβάθια Νεραϊδες σ' (έχουν πέρη, Της όμορφείας άστέρι στον κόσμο να φανθς. Δίκρυ θαλασσογέννητο, πόσα άλλα σάν και (σέν) Πανάκριθα κι' όφραϊ κι' άγνά και φωτερά, Μέσ' από τά βάθη τής ψυχής στον κόσμο σκορπισμένα, Γεννήματα του πόνου—στολίζουν τή χαρά!

Των κοιμάτων το φρένικισμα Και τή λύσσα του άνέμου Με μιά θάρρα στο πελάγος. Δέ λογιάζω ποτέ μου. Μά έχω πάντα την έννοιαν μου στην κρυμμένη φοβέρα, Στη δουδή, στην άθάρρητη, Στην προδότρα την ξερα.

ΟΡΓΗ σεισμού το ξεθρασεν άπ' τοσ πελάου τά βάθη, Μαρμαρωμένο λείψανο καληής στερηχάς πού έχάθη.

Μα στο νεκρό το χάλκιμα ζωή κινούργη αρχίζει, Καί άνασταίνει, σέρνετσι, φυτρώγει, φτερουγίζει... Τοσ ρίχνει άνάσθη ή κάπρη τάροχλωνα άνθισμένα — Δεικά νεραϊδομάντυλ στο ήλιόφωτο άπλωμένα, — Γοργά πετροχειλίονα, γυρνώντας στα καλήα τους, Θαρρούν νησί το χάλκιμα και χιζούν τή φωλήα τους. Κ' ένα ακρογαλι φέρνοτα; στο λογιάρο του καύτη, Γλυκά τον πόθο του σκπειδ μέσ' στην καρδιά του άνάσται.

ΠΑΝΟ, κάτω, γύρω άμέτρητα Παντοσ σκαρμένα πρέμον τάστρα Κ' ή άραγμένη θάρρα, άνάσθη, Κρέμετσι μέσ' σε δυο όφρανοσ, Κ' ή νόχτα, άπλώνοντας το χέρι της Σε άγροπνη μάτι, όνειροπλαστρα, Φέρνει τον πόθο τον άχόρταστο Σε κόσμους άλλους—μακρινούς. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

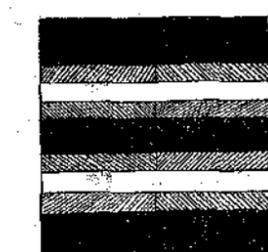
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ο γηραιότερος παπαγάλος του κόσμου

Ο παπαγάλος αυτός, με ρικνόν δέρμα και γυμνόν σχεδόν άπ' ή πτερά, ονομάζεται Κόκυ Μπένγκετ, είνε ήλικίας εκατόν δεκαεπτά έτών και άνήκει εις την κυρίαν Σάραν Βένγκετ, ιδιοκτήτριον ξενοδοχείου εις την Σελβανίαν, πλησίον του Σίδνεϋ τής Αυστραλίας. Γεννήθηκε τή 1796, ή υπέργνηρος αυτός παπαγάλος έγνωρίσε τρεις γενεάς του οίκου Μπένγκετ.

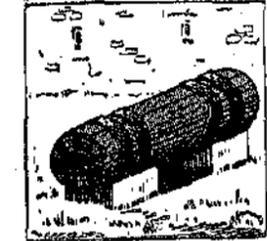
Οπτική άπάτη

Κυττάξετε καλά αυτός τάς δύο λευκάς γραμμάς. Ή επάνω φαίνεται ως να κοιούται, να βαθουλώ νη εις τό μέσον, ενώ άπέναντίας ή κάτω φαίνεται πλέον φουσκωτή εις τό μέσον παρά εις τά άκρα. Είνε όπτική άπάτη. Διότι αι δύο

γραμμάι είνε έντελώς εδθείαι και έχουν τό ίδιον πλάτος παντού.

Ξύλινον κανόνι

Το ξύλινον αυτό κανόνι εύρίσκεται εις την συλλογήν ενός μανιόδου σολ λέκτου αρχαίων όπλων. Προέρχεται άπ' ή τάς Ινδίας και είνε κομωμένον από πολλά κομμάτια σκληρού ξύλου, συνδεόμενα με σιδερά στεφάνια, όπως των βαρελιών.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Μαγεκή Είχων

Το άλογον αυτό έχασε τον καθάλληρον του. Μήπως τον βλέπετε πουθενά;

β') Ηαίνιον

Εστάλη από το Ναυτάρι της Λήμνου.

Table with 4 columns and 4 rows containing letters: Α, ΓΑΛ, Α, Ι, ΤΑ, ΡΩΕ, ΓΛΙ, ΑΥ, ΣΙ, ΛΙ, Α, Α, ΛΙ, ΣΤΡΙ, Α, ΑΓ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται ώστε ναποτελεσθούν τά όνόματα πέντε ευρωπαϊκών Κρατών.

γ' Διά τοσ Γαλλομαθεΐς

Εστάλη του Ηρώος του 1915

Ch*q** — m*d**ll* — * — s*n — r**vs. Νάναγνυσθή τό φωνηεντόλιπον τούτο.

ΘΗΛΩΣΙΣ: Αί λύσεις—δωνδήποτε ζητημάτων του αυτοσ φυλλαθίου,—συνδεύονται, άπαραιτήτως, από ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματισμού.

Αύσεις του Ύου φύλλου

α') Όθουσσές, Πάτρακλος, Ίδομνεύς, Αίτς.—β') Πνεύμ ή θεός.—γ') Au premier coup l'arbre ne tombe pas.

Ίδα τὸν Ὄ-δ' ἠγὼν τοῦ Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομὴ τοῦ Σ. Κορ.

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Υπερήφανα ὑψώνοντας τῆς κορφῆς τους πρὸς τὸν οὐρανὸν, τὰ δένδρα ποῦ γεμίζουν τὰ δάση καὶ στολίζουν τοὺς κήπους, ζοῦνε μὴ ζοῦσι αἰσιολογῶν καὶ μυστικῶν.

Νέρων

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΟΥ

Ἐπιφάνισα τὸ Πάσχα. Ἐτοιμαζόμαστε γιὰ τὴν γιορτῶσάμην τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ μας. Εἶχαμε φιλίαν καινούργια φορέματα καὶ εἶμαστε ὅλο χαρά. Τὸ βράδυ, δὴν ἔλαβε ὁ μπαμπᾶς, μὲ γέλια καὶ χαρὸς τὰ ξεκαρμάσαμε καὶ τοῦ τὰ δείχναμε καὶ κείνος μὲ χαμόγελο ποῦ μᾶς ἔδλεπε ἔτσι χαρούμενα, μᾶς ἐφίλησε καὶ μᾶς εὐχίσθηκε.

Τὸ πρῶτο σπουδαίωμα καὶ ξεκαρμάσαμε κατὰ τὸ σύνθημα γιὰ τὸ σχολεῖο. Ὅταν γυρίζομε ὅμως βόσκουμε τὸν πατέρα μου στὸ κρεβάτι. Ἐλαφρὸ κρυολόγημα τὸν ἐμάστιζε νὰ ἐξέλθῃ. Ὅσο προχωροῦσε ὁμοίως, τὸ κακὸ ἐπιδεινώνετο καὶ δὲν ἄφηγε νὰ παρουσιασθῇ ἀπὸ ἀρρώστια σφοδρὰ περινευμονία. Τὴν τρίτη ἡμέρα τῆς ἀσθενείας του, ἀγωνιᾶν προσεκάλεσε τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν μου, καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν συνεισέφερε νὰ ἀγαπᾷ εἰς τὸ εἶξός ποῦ δὲν θὰ τὸν ἔχωμεν πλέον τοὺς μικροτέρους τὸν ἀδελφούς. Ὀμοῦμαι τὸ ὄχιρὸ πρόσωπό του, ὅταν ἐβγῆκε ἔξω καὶ μᾶς εἶπε: «Παιδιά πεθαίνει ὁ μπαμπᾶς μας».

χαμογελοῦσε ποτὲ πᾶ με τὸ γεμάτο στοργὴν χαμόγελό του. Ἀρκετὰ χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τότε ἀλλὰ ὅσα καὶ ἂν περάσουν, ποτὲ δὲν θὰ αἰσθανθῶ ἀληθινὴν χαρὰν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Ροδοδάφνη

Η ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΥ

Μὴ παναύμορφη κούκλιτσα μοῦ χάρισε ἡ μητέρα. Κ' ἐγὼ σὺν ναυκοκορίτσα θὰ τῆς κᾶνω τὰ παπᾶ. Ἐνα φέρμα γὰ μπάλο ἀπὸ μπλε μιστζατό. Καὶ μὲ τὸ ἀτάξιν τ' ἄλλο θὰ τῆς κᾶνω ἕνα μαντῶ. Καὶ ἡ κούκλα μου θὰ γίνῃ μὲ κούρα κομ-ιλ-φό, ἢ ὅτε θέατρο θ' ἀφίγη οὔτε γέφυρα, οὔτε χορδ.... Καὶ θὰ εἶναι κ' ἐσπερίδες μὲ μπροτόνια μὲ γλυκὸ, μὲ τῆς ποὶ πολλές μερίδες πάλι θὰ τῆς τρώγω ἐγὼ....

Σχοινιστάλιος Χίος

ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Ἦτο, θυμοῦμαι, ἀρχαὶ Σεπτεμβρίου ἢ τέλη Ἀυγούστου. Ἀπὸ τὸ πρῶτο ξημέρωσε ὁ οὐρανὸς γεμάτος σύννεφα κατάρματα τὰ ὅποια βλέποντας οἱ χωρικοὶ ἔλεγαν λυπημένον εὐροχὴ δάκρυμα, κῆμα στὴ σταφίδα. Σὲ λίγο ἀρχισαν πραγματικῶς αἰγανὰ ἀστροπόδροντα καὶ ἀπολόφθως ραγδαία βροχὴ, ἢ ὅποια διήρκεσαν ὅλο τὸ πρῶτο. Τὸ ἀπόγευμα ἀγέσπευσε ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον μερικὲς φίλες μου νὰ ἐγκαθοῦμε μαζὺ, ἀφοῦ δὲν ἦσαν κείνος γιὰ περὶ-πατο. Ἀλλὰ ποῦ μωλὸ γιὰ δουλειά! Ἐσοφισθήκαμε ὅτι καὶ μὲν δὲν ἦτο κείνος γιὰ περὶπατο, ἀλλὰ μοροσοῦσε νὰ κᾶμομεν καμμά βλίττα, ποῦ καὶ θὰ ἐβγαίεν ἀπ' αὐτὴν. Ἀμ' ἔπος αὐ' ἔργον, πετάξαμε τῆς ἐργασίας μας, ἀρπάξε καθεμιά μὴ ἀμπερέλλα καὶ δρόμο. Τὸ ἄσπιδὸ ποῦ ἦτο νὰ μᾶς βλέπει κανεὶς μὲ τῆς ἀμπερέλλες μας ἀνοικτές, ποῦ εἶχαν ὅλα τὰ χρώματα τῆς ζωῆς, ἂν καὶ εἶχε κατὴν πᾶσον ἡ βροχὴ. Σὲ μὴ νηροῦλα ποῦ μᾶς ὄσθησε γιὰ κᾶταμε ἀνοικτές ἀμπερέλλες ἐνῶ δὲν βρέχει, ἀπατήσαμε: ἡ μία θὰ ἔχει οὐρανοῦμοις, ἡ ἄλλη ὅτι ἔχει πονοκέφαλο, ἡ ἄλλη ὅτι ἐπειδὴ ἔχει ὄρατο χροῖμα ἢ ἀμπερέλλα τῆς, (ἦτο κόμ-μην) καὶ ἕνα σωρὸ τέτοια. Ἐμμεθα πολὺ εὐθυμῆς, πάρα πολὺ, ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Φαίνεται ὅτι μᾶς ἐζωήρευσε ἡ μεθυστικὴ μισοδιά τὸν βρογμένον χά-ματος... Ἐπειτα ἀπὸ μακρὸν συμβούλιον ἀπεφασίσσαμε νὰ πάμε εἰς ἕνα κῆριον, φίλο μας, ὁ ὅποιος μᾶς εἶχε προσκαλέσῃ κάποτε νὰ μᾶς δώσῃ ὄρατα σταφύλια ὄσπρα ἀπὸ τὴν κληματαριά του. Ἦ εὐ-

καρία ἦτο κατὰλληλος καὶ δὲν τὴν ἐχάσαμε. Ἐπήγαμε λοιπὸν, καὶ καθὼς μᾶς εἶχε προεῖπῃ ὁ φίλος μας, μᾶς ἔφερε μὴ πελωρία ἀπλάδα ὄσπρα σταφύλια σὺν ζωγραφιστά.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι σὲ ποιά ἦλθε τότε ἡ ἰδέα νὰ ζητήσῃ λίγο νερὸ. Μόλις ἔστρωσε ὁ κῆριος, νὰ φέρῃ τὸ νερὸ, τὰ ὄρατα σταφύλια εἶχαν γίνῃ ἀφαντὰ μέσα στῆς πολυποικίλας ἀμπερέλλες μας. «Ἐλα, δρόμο τόρα, παιδιά!» Σὲ δὺό λεπτά εἰμεθα στὸ σπίτι καθισμένες ἡσυχα-ἡσυχα καὶ ἐτρώγαμε μὲ τὴν μεγαλυτέραν ἀπάθειαν τὰ κλεμμένα σταφύλια. Τὶ ὄρατα ποῦ ἦσαν. Φαπασοῦντε τὴν ἐπιλήθειαν τοῦ φίλου μας δταν ἐπέστρεψε μὲ τὸ νερὸ καὶ ἔχασε ἐπισκέπτας καὶ σταφύλια! Πολλὰ τέτοια ἀστυεῖα ἔχομε κᾶμην, ἀλλὰ θυμοῦμαι ὅτι σ' αὐτὸ ἐγέλοσα καὶ διασκέδασα καλλίτερα ἀπὸ ποτὲ...

Νησιωτοπούλα

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ

(Αφιερῶμενο εἰς τὴν ἀγαπημένην μου Ἀντισμένην Βαμβακίαν)

Ἐνα πρῶτο, ἀνοικτομένη στὸ παράθυρο, μὲ τὸ μέτωπο ἐπάνω εἰς τὸ τζάμι, ἔμεινε πολλὴν ὥραν συλλογισμένη ποῦ ψευδά-νυμο νὰ πάρα. Ἐἶχε ἀρχίσει ὁ χειμῶνας καὶ ἦδη ἦσθαι νόμματα τὰ πρῶτα κῆρα. Ἀπ' τὸ ἀντικρινὸ δένδρο, ἐπεφταν τὰ φύλλα, σὲ κῶθε κῆμα ποῦ ἔκαναν τὰ κλαδιὰ ἀπ' τὸν ἀέρα. Ἐξαφνα βλέπω νὰ πέφτῃ κατὶ σὺν πᾶ βαρὺ. Τὶ νὰ εἶναι ἀπὸ γῆ; Ἀπὸ περιέργειαν ἀνοίγω τὸ παράθυρον, ἀλλ' ἀπὸ ψηλὰ δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω. Κατεβαίνω εἰς τὸν κῆριον, καὶ τί βλέπω; Ἐκεῖνο ποῦ εἶχε πέσῃ ἀπ' τὸ δένδρο, ἦτο ἕνα πουλάκι πεθαμμένο! Πτωχὸ, μικρὸ πουλάκι, ποῦς ἔχει πόσο ἰκεφάλους, καὶ τόρα τὸ μικρὸ ξεκαρμάμενο σου σωματίκι θὰ λυθῇ μόνον ἐδᾶ κάτω, καὶ δὲν θὰ βρεθῇ ὅτε ἕνα μάτι νὰ κλάσῃ γιὰ σέ, ὅτε ἕνα χερὶ νὰ σὲ θάψῃ... Κ' ἐνῶ ἐσκεπτόμην αὐτὰ, ἕνα δάκρυ ἔσκαψε ἀπ' τὰ μάτια μου, ἐπάνω στὸ λειψανὸ τοῦ μικροῦ πουλιού, σὺν γιὰ νὰ μὴν παραπονεθῇ ὅτι ἔμεινε ἀκλάντο. Ἀνέβαινα στὸ σπίτι μελαγχολικὴ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ φτωχοῦ πουλιού. Ἐξαφνα ἡ καρδιά μου ἀισθάνθηκε εὐ-γνωμοσύνη σ' αὐτὸ, γιὰτὶ ἐσκεπθῆκα ὅτι τὸ δάκρυ ποῦ τοῦδωσα, ἤμπαροσε πολὺ κᾶλὰ νὰ γίνῃ τὸ ψευδάνυμο μου.

Δάκρυ τοῦ Ἐλέους

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἦ μαμμά ἐρωτᾷ: —Νέκο, μὴν ἔραξες τὸ γλυκὸ; Ἐγὼ βάλῃ φαρμάκι γιὰ τὰ ποντικία... —Γρή... γρή... γορὰ τὸ γιαιτρὸ καὶ πεθαίνω! ἀναρᾶζει ὁ Νίκος, πιπτων εἰς μίαν πολυθρόναν. Ἐσταῖ ἀπὸ τὸ ἀηματομένο ἔλαφο.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δαπλάσεως τοῦ 1914, κόκκινα μὲ χρυσοῦ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβά-ζοντας τὸ ἀντίκρινον, δραχ. ἡ φρ. 1,75.—Ἐπαύουρον καὶ τῶν ἐτῶν 1906—1913 καλύματα τιμώ-μενα ἐπίσης δρ. ἡ φρ. 1,75 ἕνα-στον.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 27 Ἰανουαρίου 1915.

ΚΑΛΗ σας Σαρακοστή, παιδιά μου! Μὲ ὀλίγη νηστεία, μὲ πολλὴν προσευχὴν καὶ μὲ ἀμύλη περισσοτέραν μελέτην κ' ἐργασίαν. Εἰς τὸν τρέχοντα Διαγωνισμὸν τῶν Πνευ-ματικῶν, περιελήθησαν καὶ δύο ἀκόμη Συλλογαί, ἡ τοῦ Πολυκῆ "Ἀστὴρος" καὶ ἡ τοῦ Δεοντος, τὰς ὅποιας ἔλαβα ἀφοῦ ἐτε-λείωνεν ὁ πρῶτος γύρος. Ἐἶχαν σταλῆ ὅμοις ἐμπροσθέν μου κ' ἐβράδυναν εἰς τὸ ταχυδρο-μεῖον. Δι' αὐτὸ τὰς εἰδέχθην, ὡς ἦτο δι-καίον.

Ἐδίδασκα μ' εὐχαρίστησιν καὶ τὰ δύο σου γράμματα, Τέλλε Ἄγρα. Ὅχι, μὴ φοβάσαι καὶ δὲν θὰ σὲ προδιώξω εἰς συνεργίτην... ἀκομή. Γνωρίζω πόσον ἀγαπᾷς τὴν ἡλικίαν σου καὶ τὴν Σελίδα, διὰ νὰ μὴν ἔχω τὴν ἀληθινήτητα νὰ σὲ κᾶνω νὰ φαντασθῆς, ὅτι... ἐγὼ εἶμαι. Μὰ γιὰτὶ πάλι τόση ἀκαταξία; Ὁ Ἀπρίλιος θὰ σὲ κᾶμῃ νὰ ξεχάσῃς ὄλω-διόλου τὸν Νοεμβρίον...

Ἀημινοπούλα, τὸ ψευδάνυμον τῆς ἐξα-δελφῆς σου ἀνεκρίθη. Χαίρω πολὺ ποῦ εὐ-ρισκεις τόσον εὐχάριστον καὶ χρησίμον τὴν συντροφίαν μου εἰς τὴν μόνωσιν τοῦ χωριστοῦ σου. Παραπονεταί, βλέπω, διὰ τὴν τύχην σου, ἐγὼ ὅμως σὲ μακαρίζω ποῦ ζῆς τόσον ἡσυχα καὶ ὄρατα εἰς ἕνα χερὶ. Τέτοια ζωὴ, διὰ τὴν ἡλικίαν σου μάλιστα, εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων πόλεων. Καὶ ἀργότερα... ἔχεις καρὸν.

Ὁ Στάλιος ἔκαμε τοὺς ἀγοραστὰς τοῦ 27 καὶ τόρα σπέντεται νὰ ἰδρῶν καὶ Μικρὸν Σύλλογον. Ἦως νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί ποῦ μάγαπᾷ τόσον; Νομίζω ὅ-μως, ὅτι οἱ Σύλλογοι πρέπει νὰποτελοῦνται ἀπὸ συνδρομητὰς.

Μὴν παραπονεθῆς, Ροδοδάφνη, διότι εἰς ὅλα στέδον τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἔγεναν ἐ-σγάτως πολὺ ραγδαίαν βροχὰν, αἱ ὅποια ἐ-προξένησαν πλημμύρας, ζῆματα, διεκοπὰς τῆς συγκοινωνίας κτλ. Μόνον εἰς τὰς Ἀθή-νας ἐπεράσμεν καλὰ. Κρῶσι ἔχασεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀνυπόφορον. Ἐ-κρυολόγησαν μόνον μερικὰ μασκαράδες, ποῦ δὲν ἐντόθησαν ἀπὸ μέσος ζεστά. Τὰ εἶξῃ ἐνδιαφέροντα μοῦ γράφει ἡ Χρυ-σαλλίς. Ὅταν οἱ φίλοι τῆς τῆς παραπο-

νοῦνται: «πὸς γράφεις στὴ Διάπλασι καὶ μένα, δταν ἦμουν σὲ ταξίδι, δὲν μοῦ ἔγρα-φες;» ἀπαντᾷ: «ὄ, γιὰ τὴν Διάπλασι γίνε-ται ἐξαιρέσις! Ἦν' αὐτὴν καὶ ἡ ταμπλιά ὀ-ποχωρεῖ.» Καὶ δὴν ἡ ἀδελφὴ τῆς τὴν ἐ-ρώτησε τί θέλει νὰ τῆς χαρίσῃ στὴ γιορτῆ τῆς (χρόνια πολλὰ!) τῆς εἰξήτης τέσσαρας τόμους Διαπλάσεως, τοὺς ὅποιοι καὶ ἔλαβε. Νὰ πόσο μάγαπᾷ καὶ αὐτὴ ἡ φίλη μου!

Κάστρον Καλαμών, βεβαίως δὲν χωρεῖ καμμία ἀπαρῆγγισος δταν ἀπορρίπτο κατὶ τι σημαίνει ὅτι ἦτο ἀπορριπτόν. Δὲν συμ-φρονῶ ὅμως, ὅτι εἰς τὴν Σ. Συνεργασίαν δὲν δημοσιεύονται καὶ φέτος ὄρατάτα πράγ-ματα. Ἐξαφνα τὸ «Φῶν κατὰ Φῶνος» δὲν ἦτο χαριτωμένον; Καὶ πόσα ἄλλα!

Κ' ἐγὼ ἐλπίζω, Δοξαομένη Ἑλληνισμέ, ὅτι τὸ πρῶτόν σου αὐτὸ γράμμα θὰ εἶνε ἡ ἀρχὴ μεγάλης φιλίας μεταξὺ μας. Καλὰ λέ-γεις, διὰ πρέπει νὰ στερεθῇ κανεὶς ἐνα πρᾶγμα, διὰ νὰ ἐνοήσῃ περισσοτέρον τὴν ἀ-ξίαν του. Ὅσοι καὶ σὺ, στερεθῆτε τόσον και-ρόν τὴν Διάπλασιν, εἶδεν καλὰ ὅτι δὲν κερ-πορεῖ νὰ ὑπάρξῃ Ἑλληνισμὸς χωρὶς ἀτῆν καὶ ἔχουσι τῶρα μετὰ μεγαλυτέρας ἀγά-πης, ἢ ὅποια οὐδέποτε θὰ διακοπῇ.

Ὁ Θέμος Βανιότηης ἤθελε πολὺ νὰ γνω-ρίσῃ τὸν Τέλλον Ἄγραν, διὰ νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ χερὶ διὰ τὰ τελευταῖα τοῦ ποιήματος, τὰ ὅποια, λέγει, κανεὶς δὲν πιστεύει, ὅτι εἶνε παιδιοῦ δεκαπέντε ἐτῶν. Ὅσον διὰ τὸ με-τᾶλλον τῶν Γραμμάτων, συμφωνεῖ μὲ τὸν Ν. Ι. Π. καὶ φρονεῖ ὅτι μόνον εἰς τὸν Πα-λαμᾶν ἀπενεμήθη ἐπαθίως. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὰ εἴπαμεν.

Θαλασσοπούλα τοῦ Στόλου, τόρα ἡ ἐκδο-σις τοῦ φύλλου ἐκωνοσθη ὁριστικῶς. Θὰ τυπώνεται τὴν Ἡεπτην καὶ τὴν Παρασκευὴν θὰ στέλλεται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ὅστε θὰ τὸ λαμβάνετε Σάββατον, Κυριακὴν ἢ τὸ πολὺ Δευτέραν, ὅσοι μὲντε μακρύτερα. Ἐνωσεται εἰς τὸ Ἐσωτερικόν. Αὐτὶ εἰς τὸ Ἐσωτερι-κόν, μὲ αὐτὴν τὴν κατάστασιν, τὰ ταχυδρο-μεῖα εἶνε κάπως ἀταχτα.

Ἐἶδες, Μικρὰ Δούκισσα, τί ὄρατον καὶ διδασκτικόν ποῦ ἦτο τὸ διήγημα «Ὁ ἄνθρω-πος ποῦ εἶχε καλὴ καρδιά»; Ὁ ἴδιος αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς Κέρλ Ἐβάλδ ἔχει γράφει καὶ ἄλλα πολλὰ, ἀκόμη ἠραιότερα ἐλπίζω δὲ νὰ δημοσιεύσῃ μερικὰ, κατὰ ζωντανὴν μετάρρα-σιν τοῦ κ. Ζ.

Γιὰ τῶν Φαίαιων, σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν Ἀύσεων. Ἀλλ' εἰς αὐτὸν δὲν θὰ γρά-φω παρὰ μόνον τὰς λύσεις τῶν Πνευματι-κῶν Ἀσκήσεων. Ὅλα ἄλλα, γινώσκεις καὶ ἀνεξαρτέτως, θὰ μοῦ στέλλῃς εἰς χαρτὶ κοι-νόν τοῦ κ. Ζ.

Κεφαλλοντικὸ Διαβολάκι, ὅσον ἀδικαι-ολόγητος καὶ ἂν εἶσαι, σὲ συγχωρῶ,—ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μοῦ γράφῃς τόρα συγχότερα. Πράγματι, εἰς τὴν πόλιν σας ἔγω σχετικῶς ὀλίγους συνδρομητὰς. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι μὲ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν τῶν ὀλίγων, θὰ γίνουσι πολλοί. Τ' ἔξ καὶ σὺ;

Ἐραῖος ἐπιστολόκι μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ εἶξῃ: Ἐλλάς τοῦ Κων-σταντινου, Φλοῖσος τοῦ Βοσπόρου, Γεν-ναίουφινος Ἑλληνίς, Σκλαβωμένος Ἑλ-λην, Κυματοβόλος Ποσειδῶν καὶ Κερκυ-κουραϊκὴ Ἀῦρα, ἢ ὅποια ἔκαμε τοὺς ἀγορα-στὰς τῆς εἰξήτης! Νὰ ἰδοῦμε ἕτερα ποῖος πρῶ-τος θὰ τὴν φθάσῃ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνεται: «Μουσικὴ σύνθεσις» τῆς Νησιωτοπούλας.—«Τὸ λιντᾶρι καὶ τὸ κον-νοῦπι» τοῦ Στενωμένου τοῦ Ἀνέμου.—«Δά-φορα τοῦ Σκλαβωμένου Ἑλληνος.—«Κει-μανιάτικη Ἀστερία» τοῦ Θαλασσοπούλου τοῦ Στόλου.—«Ἡ εὐτυχία» τοῦ Μόζαρτ.—

«Ἐκδρομὴ εἰς τὸ μῦλο» τῆς Φιλομαθοῦς.—«Ὁ Ἑλληὴν» τοῦ Ταλαιπωρουμένου Δω-δεκανήσου.—«Καταγῆ» τῆς Ροδοδάφνης.—«Τόσον γρήγορα» τοῦ Τέλλου Ἄγρα.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Πᾶσι γίνονται οἱ συν-δρομηταί». —«Ἐγκρίσεις ἢ ἀπορρίψεις». —«Ὁ Κουρματῆς». —«Ἦλδς ἡ ὄρα». —«Ὁ Καιρός» (ἴλα ὄρατα θέματα, ὄραται ἰδέαι, ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἀτέχνως γραμμένα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσοδὲν ψευδῶνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνενοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπο τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνενοῦμενα ἔχουσι μὴκερ τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἐνθουον εἰς ὄρατα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κοίτιας.

Νέα ψευδῶνυμα: Φοίβη, κ. Ἀμαρῶ-λῆς, κ. Ἡώς τῶν Βαλκανίων, κ. (Α. Μ.) Λέων, κ. (Α. Κ.) Μελαχροινόουλα, κ. (Ζ. Ρ.) Νικήτρια Κωνσταντοῦ, κ. (Ε. Ζ.) Βο-λιώτισσα, κ. Ὀνειρα κ' Ἀλλήθεσσα, κ. Φιλόκαλος Ἑλληνίς, κ. (.) Ἑλληνικός Στό-λος κ. (Κ. Σ.) Ἀγροτικός Σουλῶτης, κ. (Β. Π.) Νεαφὸς Εὐπατοῖδης κ. (Χ. Α.) Μικροῦλα Κασανῆ, κ. (Π. Α.) Ἀπόλλων κ. (Φ. Π.) Κάπριος Ἐθελοντῆς κ. (Χ+ΧΙ) Κεντῆ τῆς Διαπλάσεως, κ. (.) Ἰ. Κόκκινος Βρόχος, κ. (Κ. Μ.) Σεντε-μένη Κρητικοπούλα κ. (Κ. Φ.) Ἐυθροαία Σαβύλλη, κ. (τόνομα;) Σαινθῆ τῆς Ἐλευ-θερίας, κ. Ἑλληνικὴ Νεότης κ. Ἐθελίς Μικροαῖτις, κ. (Π. Σ.) Ὑστερὴ Ἀνα-λαμπή, κ. (Ε. Κ.)

Ἀνενοῦσι ψευδῶνυμων: Γενναί-οφυχος Ἑλληνίς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-λάξουν: ἢ Ροδοδάφνη (0) μὲ Ἡρωϊκὴν Σάμον, Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων, Ἀξίφρα τῆς Ἀρχαιότητος, Θέμον Βανιά-την, Ἰόλην, Διοπτοφοροῦσαν, Χρυσω-λαμπιὰ.—ἢ Δόξα τοῦ Βότση (0) μὲ Πε-ριγούσαν Δόξαν, Φαούλαν, Ἀφροσε-φὴ Νίκην.—ἢ Βόζωναν Κορῶ (0) μὲ «Ἐγὼ εἰμ' Ἐγὼ, Δοξαομένη Κιλίς, Εὐζω-νάνι—τὸ Ἡλιοβασιλεμα (0) μὲ Γλυκὴ Ὀνειρον, Μὴ μὲ Ἀφρομένη, Σερνὸ Μενε-ξεδάμι.—ἢ Ἀφροσεφῆς Νίκη (0) μὲ Ὀ-νειροπόλον τῆς Δόξης, Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων, Διπλόρον τῶν Συνδρομητῶν, Πίμπρονη, Νέλικ, Φούλαν, Κερμαποῦ-κῶνα.—ἢ Κερκυραϊκὸς Διάβολος (0) μὲ Μικρὸν Κερκυραῖον, Κερκυραϊκὴν Ἀῦραν, Πανελλήνιον Ἐνωσιν.—ἢ Κόρη τοῦ Πο-λεμιστοῦ (0) μὲ τὸ Ματομένο Ἡλιοβασι-λεμα.—ἢ Φυσιολόγος (0) μὲ Τέλλον Ἄ-γραν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Φαούλαν.—ἢ Ἀιολικὴ Κιθάρα (0) μὲ Κερκυραϊκὸν Διάβολον, Πτεροτὴν Νίκην, Πεταχτὴν Νεοαἰδοῦσαν.—ἢ Ἑλληὴν Πρόσκοπος (0) μὲ Μικρὸν Πρόσκοπον, Θηρεα, Γιλιάν-τρειαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: «Ἑλληνα Πρόσκοπον (καὶ ἂν ἕνα κομμάτι σου ἀπερρίφθῃ ὡς ἀτε-χρον, εἰμπορὶς νὰ τὸ ἐπεξεργασθῆς καλ-λίτερα καὶ νὰ τὸ ξαναστῆλῃς; θὰ ἐκρη-τιμοῦσα ἕως νὰ ἔκαμῃς κατὶ νέον). Εἰ ὄχι νὰ κί (αἱ παραγγέλαι σου ἐξε-τελέσθησαν εὐχαριστῶ). Θεόδωρον Γ. Δ. (δὲν ἔχεις ψευδάνυμον; ἄρα δὲν εἶπα-ρες νὰ δημοσιεύσῃς). Φιλομαθῆ (ἔ-χεις 11 ἀγοραστὰς καὶ ἀκόμη παραπα-νοῦσαι; μὰ εἶνε πολὺ καλὸς ἀριθμὸς; σὲ περσοῦν ἄλλοι, ἀλλὰ μένουσι καὶ εἰς πό-λεις μεγαλυτέρας; ἔστειλα τὰ φύλλα καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς), Παλλήνηναία

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: «Ἑλληνα Πρόσκοπον (καὶ ἂν ἕνα κομμάτι σου ἀπερρίφθῃ ὡς ἀτε-χρον, εἰμπορὶς νὰ τὸ ἐπεξεργασθῆς καλ-λίτερα καὶ νὰ τὸ ξαναστῆλῃς; θὰ ἐκρη-τιμοῦσα ἕως νὰ ἔκαμῃς κατὶ νέον). Εἰ ὄχι νὰ κί (αἱ παραγγέλαι σου ἐξε-τελέσθησαν εὐχαριστῶ). Θεόδωρον Γ. Δ. (δὲν ἔχεις ψευδάνυμον; ἄρα δὲν εἶπα-ρες νὰ δημοσιεύσῃς). Φιλομαθῆ (ἔ-χεις 11 ἀγοραστὰς καὶ ἀκόμη παραπα-νοῦσαι; μὰ εἶνε πολὺ καλὸς ἀριθμὸς; σὲ περσοῦν ἄλλοι, ἀλλὰ μένουσι καὶ εἰς πό-λεις μεγαλυτέρας; ἔστειλα τὰ φύλλα καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς), Παλλήνηναία

